

ΑΝΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΗ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1885.

ΑΡΙΘ. 214

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

» » » 'Εξωτερικῶ , 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν δδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένᾳ, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

Η ΠΡΩΤΗ ΛΥΠΗ.

— «Ποῦ πάει τ' ἀδελφάκι μου,
μαμμά, τ' ἀγαπημένο ;
οἱ κάμποι ἐστολίσθησαν
μὲ ἄνθη δροσερά,
καὶ γὼ πῶς βλομώναχο
νὰ παίζω τὸ καυμένο ;
'Ας ἦτο νὰ τοῦ φώναζες
μαμμάκη μου γλυκειά !

— «Ὡ πεταλοῦδες, κύττοξε,
πετοῦν στὰ κρῖνα 'πάνω,
καὶ εἰς τὸν ἥλιο λάμπουνε
μ' ὀλόχρυσά φτερά,
ἀλλὰ δὲν ἔχω ὄρεξι
νὰ τρέχω νὰ τὰς πιάνω
Φώνηξε τ' ἀδελφάκι μου
γλυκύ·ατη μαμμά !

— «Φμειναν τάνηξ ἔρημα,
ἔμειναν μαραμένα
στὸν κηπό μας ποῦ ἄλλοτε
ἀνθοῦσαν δροσερά.
Καὶ τὰ σταφύλια χρέμονται
στὸ κλήμα ξεραμένα.
'Αχ ! φώναξέ τον νὰ ἐρθῇ
μαμμά μου τρυφερά.»

— «'Αχ ! μὴ θαρρεῖς πῶς ἔμπορεῖ
ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή μου,
καὶ νὰ ἐλθῇ νὰ παίξετε
σάν πρῶτα πᾶσ' ἀγῆ.
Σάν τὸ πουλὶ ἐστάθιξε
μαζὶ μας λίγο χρόνο,
Καὶ τὰ φτερά του ἀνοίξε
κ' ἐπέταξ ἀπ' τὴ γῆ.
Πήγαινε παίξε μόνο σου,
πτωγὸ μου κοριτσάκι·
αὐτὸ μὲ τ' ἀγγελόπουλα
εὐτυχισμένο ζῇ.»

— «Κοι γὼ λοιπὸν ἔστ' ἄδικα
κλαῖω καὶ τὸ γυρεύω,
καὶ μὴν μου θὰ καθῶμαι
καὶ θὰ τὸ πεθυμῶ ;
'Ας ἦτον, ἀδελφάκι μου,
γιὰ μιὰ στιγμή νὰ σ' εἶχα,
νὰ σοῦλεγα τὸν πόνο μου
καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ !
Νὰ σοῦπερνα συγχώρεσι
ἂν σ' ἔχω πικραμένο,
νάλεγα «Μὴ μὰς λησμονῆς
ἐκεῖ στὸν οὐρανό !»

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν.)

Αἱ ἀγαπημένα ἀδελφά.

Αἱ ἀγαπημένα ἀδελφαὶ εἶναι ὁ κάλλιστος στολισμὸς τῆς οἰκίας· οἱ γονεῖς τῶν δὲν χορταίνου νὰ τὰς βλέπουν καὶ οἱ ξένοι καλοτυγχῶν τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοιοῦτον θυσαυρόν. Ἐὰν ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορά ἡλικίας μεταξὺ αὐτῶν, τότε ἡ μεγαλειτέρα γίνεται δευτέρα μητέρα εἰς τὰς μικρότερας, καὶ ἐκεῖναι τῆς ἀποδίδουν ἀγάπην θυγατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν συνάμα. Ἐὰν δὲ ἦναι ὁμήλικες εἶναι σύντροφοι ἀχώ-

ριστοὶ, δὲν ἔχουν μυστικὰ ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ λέγε-
τις ὅτι εἶναι μιὰ ψυχὴ εἰς δύο σώματα. Ἀδελφαί, ζῆτε ἀ-
γαπημέναι ἐνδόσω μένετε ἑμοῦ εἰς τὴν πατρικὴν σας οἰκίαν,
ὥστε ὅταν ἀποχωρισθῆτε ἀπ' ἀλλήλων καὶ ὑπάγητε ἐκάστη εἰς
οἰκίαν ἰδίαν τῆς, νὰ ἐνθυμῆσθε τὸ παρελθὸν χωρὶς μεταμέ-
λειαν καὶ λύπην. «Ἰδοὺ τί καλὸν καὶ τί τερπνὸν νὰ συγκα-
τοικῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ ἀδελφοί. (Ψαλ. ρλγ'. 1.)